

Chương 323: Gặp Lại Ellen

(Số từ: 2808)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

20:04 PM 02/05/2023

"Senpai, chuyện quái quỷ gì vậy... chuyện gì đang xảy ra vậy?"

"Tôi không biết. Điều quan trọng là chúng ta không nên nhúng tay vào mớ hỗn độn đó."

Olivia và Adriana đang đi xuyên qua khu rừng. Olivia đang dẫn đầu, nắm chặt tay Adriana để không đánh mất cô ấy.

Khi một sinh vật giống quỷ bất ngờ bắt cóc Adriana, tình hình vốn đã nghiêm trọng lại càng trở nên nghiêm trọng hơn.

Và khi con quỷ bắt cả Olivia, trái tim cô ấy thất lại. Khi họ bị treo lơ lửng giữa không trung và bị kéo đi, cô không dám sử dụng [Thần lực] của mình vì sợ nó có thể khiến Adriana ngã xuống. Vì vậy, cô xem tình hình diễn ra.

Và rồi, khi con quỷ vô tình thả cả hai vào một khu rừng xa xôi rồi bỏ đi, họ không khỏi hoang mang.

Họ đã dự kiến sẽ phải đối mặt với một mối nguy hiểm hoặc một mối đe dọa đến tính mạng của họ, nhưng con quỷ không nói một lời. Nó thả Adriana

và Olivia ra, sau đó dang rộng đôi cánh đen khổng lồ và lao đi như một mũi tên.

Olivia đã cân nhắc làm thế nào để đối đầu với con quỷ chưa từng thấy, nhưng thậm chí còn không có cơ hội chiến đấu.

Cô đã cân nhắc việc triệu hồi Tiamata, nhưng khoảnh khắc đó đã không bao giờ đến.

Khi tia chớp lóe lên và một cơn bão lửa đỏ bùng lên từ xa, Olivia biết rằng tất cả đã sụp đổ.

Cô ấy muốn xác nhận chuyện gì đang xảy ra, nhưng ưu tiên của cô ấy là đảm bảo an toàn cho Adriana. Chính vì vậy cô đã dẫn họ rời khỏi hiện trường càng nhanh càng tốt.

Adriana cũng bối rối trước tình huống này.

"Nghe kỹ này, Adriana."

"Vâng, senpai."

"Đừng nói với ai về những gì đã xảy ra với chúng ta."

"Vâng."

Adriana hiểu tại sao Olivia lại nói điều này.

"Chúng ta không biết đây là gì, nhưng nếu ai đó phát hiện ra, nó sẽ không kết thúc tốt đẹp."

"...Vâng."

Với tình hình đó, một cuộc điều tra quy mô lớn chắc chắn sẽ sớm bắt đầu, ngay cả ở những vùng xa xôi của Đế chế.

Tệ hơn nữa, con quỷ đã giải cứu họ mà không rõ lý do. Nếu điều đó lộ ra, họ có thể bị coi là cộng tác viên với quỷ.

Và sự im lặng của họ sẽ chỉ có hiệu lực nếu tất cả các Thánh Hiệp sĩ trong khu vực đã chết.

Olivia không biết chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng có một điều rõ ràng.

Họ cần phải ra khỏi đó.

Nắm chặt tay Adriana, Olivia tiếp tục bước đi.

Vụ việc đã gây chấn động và chắc chắn sẽ có một cuộc điều tra cũng như cử lực lượng tới hiện trường.

“Các người đã lo liệu tất cả mọi thứ?”

“Vâng.”

Đó là lý do tại sao chúng tôi tập hợp lại ở một địa điểm cách xa tu viện bỏ hoang.

Tôi, Sarkegar, Loyar, Eleris, và cả Radia Schmit đang run rẩy. Radia Schmit đã không nhìn thấy toàn bộ tình hình.

Nhưng cô đã nhìn thấy một con quỷ bay qua bầu trời đêm, một ma cà rồng mạnh mẽ giải phóng ma pháp hủy diệt và con thú bạc Loyar.

Và chỉ bốn người họ đã tàn sát các Thánh Hiệp sĩ ưu tú, bao gồm cả Riverrier Lanze.

Đó là một trận chiến lẽ ra không thể diễn ra ngay cả khi họ đã chiến đấu trong tình trạng tốt nhất, chuẩn bị đầy đủ.

Trong hoàn cảnh bình thường, tôi sẽ không thể đối mặt với Riverrier Lanze. Riverrier Lanze có thể đã chiến đấu ngay cả ở một nơi mà ma pháp hủy diệt cấp cao nhất có thể biến một người thành tro ngay lập tức được triển khai. Ông ta mất mạng vì một biến số bất ngờ, Ma kiếm Tiamata.

Nói đúng ra, đây chỉ là một sự may mắn được tạo ra bởi [Viết Lại] và Ma Kiếm Tiamata. Không phải là kỹ năng của tôi đã được cải thiện đáng kể.

Tuy nhiên, việc tôi đối đầu với Riverrier Lanze và giết hắn vẫn không thay đổi.

Các hiệp sĩ đang rút lui đều bị xử lý bởi Loyar và Sarkegar.

"Người, người là ai...?"

Trong tình huống khó hiểu này, chắc hẳn đối với Radia Schmit, cấp dưới của tôi và tôi xuất hiện giống như những kẻ thống trị tuyệt đối của thế giới quỷ.

Bây giờ, tôi phải quyết định phải làm gì với Radia Schmit đang khiếp sợ.

Điều tôi cần là tung tích của Riverrier Lanze, tôi đã có được thông tin đó và giải quyết toàn bộ vụ việc.

Vì vậy, Radia Schmit đã trở nên vô dụng. Tôi nhìn chăm chăm vào Radia Schmit đang sợ hãi.

Ba người kia không gọi tôi là “Hoàng tử”, vì vậy Radia Schmit vẫn không biết danh tính chính xác của tôi.

Tuy nhiên, bằng cách kiểm soát lũ quỷ, danh tính của tôi đã có thể đoán được phần nào.

—Ma Vương tái xuất.

Tôi không thể để Radia Schmit ra đi thanh thản được.

Cô đã biết quá nhiều điều mà mình không nên biết.

Một giết Radia hoặc là biến cô ấy thành ma cà rồng.

Tôi đã phải chọn một trong hai lựa chọn.

"Điện hạ."

Nhưng sau đó, Eleris lặng lẽ gọi cho tôi.

"Thần có thể chăm sóc đứa trẻ này không?"

"Cô muốn chịu trách nhiệm?"

Eleris không thích giết chóc.

Tuy nhiên, hôm nay Eleris đã giải phóng Ma pháp hủy diệt lớn theo lệnh của tôi.

Những người ưu tú đã được chăm sóc bởi Loyar, nhưng những người không có sức mạnh để tự bảo vệ mình đã bị tiêu diệt bởi Eleris.

Đó là lý do tại sao biểu hiện của Eleris khá khó chịu.

Cô ấy đã không phản đối mệnh lệnh của tôi, và cô ấy đã ngoan ngoãn làm theo lời dặn.

Nhưng nỗi đau là không thể tránh khỏi.

Có vẻ như cô ấy muốn tránh giết chóc nữa nếu không cần thiết.

"Thần sẽ chịu trách nhiệm và khiến cô ấy trở nên vô hại đối với chúng ta."

"!"

Người há hốc miệng trước câu nói đó là Radia.

"Làm-làm ơn... làm ơn... làm ơn. Giết tôi... giết tôi đi, làm ơn..."

Radia gục xuống, khóc nức nở và cuộn tròn lại. Eleris nhìn Radia với vẻ mặt cô đơn.

"Thần không có ý biến cô ấy thành cấp dưới."

"Rồi... sau đó thì sao?"

"Đó là điều chúng ta sẽ phải giải quyết dần dần."

Eleris dường như đang cố gắng tìm ra giải pháp tốt hơn trong tình huống phải giết Radia hoặc biến cô ấy thành ma cà rồng.

"Được. Ta sẽ tin cô."

"Tạ ơn, Điện hạ."

Eleris buộc Radia đang run rẩy đứng dậy. Loyar và Sarkegar dường như không có gì để nói với Eleris.

Nếu đó là Eleris, bằng cách nào đó cô ấy sẽ không giết được Radia.

Ít nhất sẽ tốt hơn là để Radia cho Loyar và Sarkegar.

Trên tất cả, Radia Schmit là một trong những hiệp sĩ ưu tú còn sót lại ở đây, một lực lượng mạnh mẽ. Nếu cô ấy có thể trở thành một đồng minh đáng tin cậy dưới sự chỉ huy của tôi, thì sẽ không có nhược điểm nào.

Chúng tôi trở lại Thủ đô Đế quốc thông qua [Dịch chuyển tức thời hàng loạt] của Eleris.

Eleris đang giữ Radia Schmit. Khuôn mặt của Radia tái nhợt vì sợ hãi về những gì có thể xảy ra với mình, nhưng cô ấy dường như không thể chống cự.

Eleris định làm gì với Radia?

Tôi không chắc, nhưng tôi tin rằng Eleris luôn có một kế hoạch. Tôi có thể kiểm tra sau để xem vấn đề đã được giải quyết như thế nào.

Để lại hai người trong căn phòng bán tầng hầm của Eleris. Loyar, Sarkegar và tôi đi ra đường.

"Điện hạ, tại sao chúng ta nhất thiết phải cho Đế quốc biết đến sự tồn tại của chúng ta?" Sarkegar cuối cùng cũng đưa ra một câu hỏi khiến ông băn khoăn.

"Thần nghĩ rằng cảm giác khủng hoảng sẽ đoàn kết nhân loại, và sự đoàn kết đó sẽ không tốt cho chúng ta chút nào."

Đó là một mối quan tâm hợp lệ.

"Thần đồng ý," Loyar, người đã im lặng, lên tiếng.

Họ đã làm theo lời họ, nhưng thật khó để kìm nén sự nghi ngờ của họ. Tôi đã đề cập đến Tiamata trong khi chia sẻ thông tin gần đây, vì vậy họ không thắc mắc về phần đó.

"Ta có một kế hoạch. Ta sẽ giải thích ngay thôi, các người cứ đợi đi."

"..."

"..."

"Hiện tại ta đang bận một chút."

Sarkegar dường như đã hiểu và ngậm miệng lại, và Loyar tỏ ra chấp nhận điều đó.

Sẽ có những lời bào chữa nếu tôi suy nghĩ đủ kỹ, và tôi có thể thuyết phục họ bằng cách nào đó, nhưng giờ không phải lúc rảnh rỗi cho những việc như vậy.

"Đi nào."

Ý nghĩ duy nhất trong đầu tôi là trở về Temple thật nhanh.

—Lúc đó đã gần nửa đêm.

Các sự kiện chính thức của lễ hội đã kết thúc vào thứ Sáu.

Ellen được trao vương miện Miss Temple.

Thật không may, Cliffman đã không giành chiến thắng trong cuộc thi Mr Temple. Nhưng anh ấy đã quyến rũ được nhiều nữ senpai bằng sức hấp dẫn khó xử của mình trên sân khấu và giành được vị trí thứ ba.

Sau cuộc thi, thậm chí còn có một cuộc diễu hành do Miss & Mr Temple dẫn đầu.

Ellen không biết về một sự kiện như vậy, nhưng nó vẫn ổn.

Trong cả cuộc thi chính và cuộc diễu hành, Reinhardt đều không thể xuất hiện.

Với sự giúp đỡ của Liana, Ellen thay quần áo.

"Chắc hẳn đã có chuyện gì đó xảy ra."

"..."

Liana chỉ thốt ra điều đó mà không chút do dự. Ellen không ngốc đến mức không hiểu ý cô ấy.

Các bạn cùng lớp chúc mừng cô ấy dường như nhìn Ellen với vẻ thương hại.

Ellen biết tại sao họ lại nhìn cô như vậy.

Harriet ôm cô không nói nên lời. Harriet có vẻ thực sự buồn, điều này càng khiến Ellen cảm thấy đau khổ hơn.

Vào một ngày mà lẽ ra mọi người phải chúc mừng cô ấy, thì Ellen lại không thể nhớ nổi một từ nào mà cô ấy đã nghe hay nói.

Cảm giác như linh hồn của cô ấy đã rời khỏi cơ thể trong một thời gian ngắn và sau đó quay trở lại.

Điều gì đã xảy ra ngày hôm nay?

Tôi đã làm gì?

Nó giống như một giấc mơ ngắn ngủi.

Một giấc mơ.

Yên ả và trống rỗng.

Những khoảnh khắc mà cô ấy đã cố gắng rất nhiều cảm thấy trống rỗng.

Sau khi Liana rời đi, Ellen ngồi thẩn thờ trên giường, tẩy trang và đi tắm.

Tiếng reo hò, vỗ tay của vô số người vang vọng như âm vang xa xăm.

Ellen muốn giành chiến thắng cho ai đó.

Ellen muốn nhận được một phiếu bầu.

Nhưng.

Cả hai điều đó đều không xảy ra.

"....."

Họ đã ở bên nhau?

Ellen cảm thấy khổ sở khi nghĩ đến điều đó.

Cô đã nhận được sự cổ vũ và khen ngợi của mọi người.

Nhưng bằng cách nào đó.

Cảm giác như cô ấy đã thất bại trong mọi việc.

Ellen nhìn vào chiếc cúp trong phòng của mình, bằng chứng cho chiến thắng của cô với tư cách là Miss Temple.

Ellen không cần nó.

Mặc dù có nó cũng không tệ, và nó chắc chắn là bằng chứng cho sự công nhận của ai đó.

Ellen nhìn chăm chăm vào chiếc cúp một lúc rồi mở cửa.

Cô cảm thấy cần phải thay đổi tâm trạng của mình.

Ellen ra mở cửa.

Cô chỉ muốn đi dạo.

Không có lý do nào khác. Và không có lý do gì, cô ấy nhìn quanh hành lang và tiền sảnh.

Kiểm tra xem có ai quay lại không. Kiểm tra xem có ai ở đó không.

Chỉ cố gắng thay đổi tâm trạng của cô ấy.

Ellen lặng lẽ nhìn lướt qua ký túc xá Class A rồi đi ra ngoài.

Cô ấy mặc quần áo tập nhẹ. Mặc dù không có nhiều thay đổi, nhưng Ellen thấy hình ảnh phản chiếu của mình trên cửa sổ thật kỳ lạ.

Quần áo dường như rất quan trọng.

Ellen cảm thấy điều này khi cô nhìn mình qua cửa sổ, mặc quần áo huấn luyện.

Khoảng cách giữa con người trước đây và con người hiện tại của cô ấy là rất lớn.

Cô đã cảm thấy khổ sở khi mặc một chiếc váy lộng lẫy, trang điểm đậm và trang điểm đầy đủ.

Bây giờ Ellen đã trở lại hình dạng ban đầu, cô ấy trông còn thảm hại hơn.

Cô ấy muốn thể hiện điều đó.

Reinhardt sẽ có biểu cảm gì khi nhìn thấy cô như vậy?

Ellen tò mò.

Ellen đang tự hỏi phải nói gì trong sự xuất hiện đó.

Kìm nén những suy nghĩ như vậy, Ellen đi ra ngoài ký túc xá.

Hôm nay anh ấy không về sao?

Có lẽ một cái gì đó lớn đã xảy ra.

Ellen bối rối trước những suy nghĩ cứ dồn dập kéo đến, mặc dù cô đã cố gắng không nghĩ về chúng.

Reinhardt đã không đến khi cô yêu cầu anh đến, vì vậy phải có một lý do chính đáng.

Và, như mọi khi, phải chăng anh đang trải qua một tình huống nguy hiểm khác? Nếu vậy, Ellen không nên lo lắng thay vì cảm thấy đau lòng khi anh không đến sao?

Ellen không nên đi tìm anh sao?

Cảm thấy trí tưởng tượng của mình bay xa, Ellen đi về phía lối vào ký túc xá.

Và rồi, cô nhìn thấy anh.

Anh quay lưng lại.

Một bóng người quen thuộc, mặc thường phục thay vì đồng phục trong Temple, đang ngồi trên bậc thềm ở lối vào ký túc xá.

"....."

Vô số hoang mang, thắc mắc và cảm giác tổn thương đang lơ lửng trong đầu Ellen phút chốc lắng xuống.

Ellen lặng lẽ đến gần anh.

"Cậu đang làm gì thế?"

"Ah, ahem!"

Giật mình bởi giọng nói của Ellen từ phía sau, Reinhardt gần như lảo đảo về phía trước khi đứng dậy.

"Uh, ừm... Cái đó... Cái đó..."

Đó là một ngày lạnh giá.

Mặt Reinhardt đỏ bừng, có lẽ là do ngồi đó quá lâu. Anh nhìn cô với vẻ bối rối.

Đầu ngón tay, mặt và mũi của anh ấy đều đỏ bừng.

Thay vì đi vào bên trong, anh chỉ ngồi đó trên cầu thang ký túc xá, nhìn ra bên ngoài một cách vô hồn.

Ellen nhìn Reinhardt với một cái nghiêng đầu bối rối.

“Cậu không lạnh sao?”

"À... tớ...."

"...."

‘Chẳng lẽ trời lạnh, cậu ấy cũng không nở vào trong?’

‘Cậu ấy có thể đã vào, nhưng có phải là cậu ấy không thể?’

Hắn là anh ấy cần phải nói điều gì đó, nhưng có vẻ như không lời nào là đủ.

Reinhardt đã trở về sớm hơn vào buổi tối, nhưng anh ấy đã không thể thu hết can đảm để vào ký túc xá trong một đêm lạnh giá như vậy.

Reinhardt hẳn đã không biết phải nói gì nếu gặp cô ấy. Cho dù cô ấy đang ở sảnh ký túc xá hay ở nơi nào khác, không có cách nào để biết liệu anh ấy có tình cờ gặp Ellen hay không.

Vì vậy, không thể quyết định có nên vào hay không, anh chỉ đơn giản là ngồi bên ngoài ký túc xá.

Ellen nhìn Reinhardt đang run rẩy.

Rõ ràng là anh ta không run vì lạnh mà vì một lý do nào khác.

Anh ta trông thật ngu ngốc.

“Cậu không lạnh sao?”

"Uh... Một chút?"

"Tớ cảm thấy muốn đi dạo."

Trước những lời của Ellen, Reinhardt lắc đầu kịch liệt.

"Không, không lạnh chút nào. Chuyện này không vấn đề gì."

Ellen mỉm cười trước câu trả lời của Reinhardt.

"Đi nào."

Như thể cô đang kéo anh theo.

Ellen dẫn đường và Reinhardt theo sau.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading